

Geliefde Osho,

Wat is de juiste manier om een kind te helpen groeien?

Iedere manier om een kind te helpen is verkeerd. Juist dat idee van helpen deugt niet. Het kind heeft je liefde nodig, niet je hulp. Het natuurlijk potentieel van een kind is onbekend, dus er bestaat ook geen manier om hem te helpen zijn natuurlijk potentieel te bereiken. Als het doel onbekend is kun je niet helpen. Het enige wat je kunt doen is je er niet mee bemoeien. En eigenlijk bemoeit iedereen zich met iedereen onder het mom van 'hulp', en -omdat het een mooi woord is- heeft niemand er bezwaar tegen. Natuurlijk, het kind is zo klein en zo afhankelijk van je, het kan nergens bezwaar tegen maken!

De mensen in je omgeving zijn net als jij. Ze zijn ook door hun ouders geholpen, net zoals jij geholpen werd. Noch jij, noch zij hebben hun natuurlijk potentieel bereikt.

De hele wereld loopt haar kansen mis ondanks alle hulp van ouders, gezin, familieleden, burens, leraren en priesters. Eigenlijk wordt iedereen zo belast met die hulp, dat onder dat gewicht... hoe kun je je natuurlijk potentieel bereiken – je kunt niet eens je onnatuurlijk potentieel bereiken! Je kunt je niet bewegen: het gewicht op ieders schouders drukt zo zwaar als het Himalaya-gebergte...

En het is een van de moeilijkste opgaven je niet ergens mee te bemoeien. Dat ligt niet in de aard van het denken. Het denken komt bijna voortdurend, aanhoudend, in de verleiding om zich ergens mee te bemoeien. Het leeft van bemoeizucht. Hoe meer je je ergens mee kunt bemoeien, hoe meer macht je kunt uitoefenen.

Je moet een aantal belangrijke groeipatronen begrijpen. Het leven bestaat uit periodes van zeven jaar: het beweegt zich voort in cyclussen van zeven jaar net zoals de aarde één keer om haar as draait in vierentwintig uur. Nu weet niemand waarom het er geen vijftientwintig of drieëntwintig zijn. Daar is geen antwoord op; het is simpelweg een feit.

De aarde doet driehonderdvijfenzestig dagen over een omwenteling om de zon. Waarom driehonderdvijfenzestig? Niemand weet het, niemand hoeft het te weten. Het maakt niets uit. Als ze er vierhonderd dagen over zou doen, wat voor verschil zou dat voor jou maken? Of driehonderd dagen? De vraag zou dezelfde blijven: waarom??

Onthoud dus dit: iedere vraag is absurd als ze gelijk blijft welk antwoord er ook op gegeven wordt. In vierentwintig uur draait de aarde één keer om haar eigen as. Waarom? Maak er vijftientwintig van, zesentwintig, maak er dertig, zestig keer van – zoveel als je wilt – de vraag blijft luiden: waarom? Vandaar dat ik de vraag absurd noem; ze blijft altijd gelijk.

Vraag me dus niet waarom het leven zich voortbeweegt in periodes van zeven jaar. Ik weet het niet. Ik weet alleen, dat het zo is!

Als je die periode van zeven jaar begrijpt, zul je heel wat van menselijke groei begrijpen!

De eerst zeven jaar zijn de belangrijkste omdat hierin de basis voor het leven wordt gelegd. Daarom zijn alle godsdiensten er zo op gebrand kinderen zo vroeg mogelijk in handen te krijgen.

De joden besnijden het kind. Wat een onzin! Maar zij brandmerken daarmee het kind als jood; dat is een heel primitieve manier. Jullie doen het hier in de buurt nog steeds bij het vee. Ik heb de brandmerken gezien. Iedere eigenaar brandmerkt zijn vee, anders kunnen ze door elkaar raken. Het heeft iets wreeds. Er moet een gloeiend heet ijzer gebruikt worden om de leren huid van het vee te brandmerken; het schroeit de huid. Maar zo wordt het jouw eigendom: het kan niet zoekraken, het kan niet gestolen worden. Wat is besnijdenis? Het is het brandmerken van het vee. Met dit verschil dat het vee in dit geval joden zijn.

De hindoes hebben hun eigen manier. Alle godsdiensten hebben hun eigen manier. Maar je moet wel weten wiens vee je bent, wie je hoeder is – Jezus? Mozes? Mohammed? Je bent niet je eigen baas.

Die eerste zeven jaar zijn de jaren waarin je geconditioneerd wordt, volgepropt met allerlei ideeën die je de rest van je leven blijven achtervolgen, die je blijvend afhouden van je werkelijke mogelijkheden, die je bederven en je nooit in staat stellen de dingen helder te zien. Ze zweven als wolken voor je ogen en maken alles onduidelijk. Alles is helder, heel helder – het leven is volstrekt helder – maar jouw ogen zijn bedekt met lagen stof. En al dat stof is er gekomen tijdens de eerst zeven jaar van je leven, toen je zo onschuldig was, zo vol vertrouwen dat je alles wat je verteld werd, voor waarheid aannam. Maar alles wat er aanvankelijk is ingestopt is later heel moeilijk terug te vinden: het is bijna deel geworden van je bloed, je botten, het zit zelfs in je beenmerg. Je zult duizend-en-één vragen stellen, maar je zult je nooit afvragen hoe de basis van wat je gelooft werd gelegd.

Allereerst uit je je liefde jegens het kind door hem de eerst zeven jaar helemaal onschuldig en ongeconditioneerd te houden: laat hem zeven jaar helemaal wild blijven, als een heiden. Hij moet niet bekeerd worden tot het hindoeïsme, tot de islam, tot het christendom. Iedereen die probeert het kind te bekeren heeft geen medegevoel, is wreed: hij bederft de ziel van een pasgeborene. Zelfs voordat het kind vragen stelt werden hem kant en klare antwoorden gegeven: filosofieën, dogma's en ideologieën. Dit is een hele vreemde situatie. Het kind heeft niets over God gevraagd en jij vertelt hem voortdurend over God. Waarom zo ongeduldig? Wacht! Als het kind op een goede dag belangstelling voor God toont en vragen over God begint te stellen, probeer hem dan niet alleen jouw idee over God te vertellen – niemand heeft een monopolie wat dit betreft – maar laat hem kennismaken met alle ideeën over God die de mensen werden voorgehouden in verschillende tijden, godsdiensten, culturen en beschavingen. Laat hem kennismaken met alle ideeën over God en zeg tegen hem: 'Hieruit kun je kiezen wat je het meeste aanspreekt'. Of, als niets je aanspreekt, kun je je eigen idee bedenken. Als je vindt dat overal iets aan ontbreekt en jij hebt een beter idee, bedenk dan zelf wat. Of als je denkt dat het onmogelijk is om een idee zonder mankementen te vinden, vergeet het dan maar. Je hoeft niets. Een mens kan zonder God leven: er bestaat geen intrinsieke noodzaak. Miljoenen mensen hebben zonder God geleefd. God is niet absoluut noodzakelijk voor je.

Ja, ik heb mijn idee; dat zit ook in die combinatie van alle idealen in die verzameling van godsdiensten. Dat kun je kiezen, maar ik zeg niet dat mijn idee de juiste is. Het spreekt mij aan. Misschien spreekt het jou aan.

Het is in wezen niet noodzakelijk dat de zoon het met de vader eens is. Het lijkt me eigenlijk veel beter dat hij het niet met hem eens is. Zo voltrekt de evolutie zich. Als ieder kind het met zijn vader eens is, zal er geen evolutie plaatsvinden, want de vader is het weer eens met zijn vader en zo blijft iedereen op het punt waar God Adam en Eva achterliet.... Naakt, buiten de poort van de Hof van Eden. Daar is iedereen. De mens is juist geëvolueerd omdat de zonen het niet eens waren met hun vaders, met hun voorvaders en met hun hele traditie. De hele evolutie is één gigantisch meningsverschil met het verleden.

Hoe intelligenter je bent, des te meer zul je er een andere mening op na houden. Maar ouders hebben het liefst een kind dat het met alles eens is. Ze veroordelen een kind dat een andere mening heeft.

Als een kind tot zijn zevende jaar onschuldig mag blijven en niet bedorven wordt door de ideeën van anderen, dan wordt het onmogelijk om hem van zijn potentiële groei af te houden. De eerst zeven jaar van het kind zijn het meest kwetsbaar. Ze zijn overgeleverd aan ouders, leerkrachten, priesters....

Hoe we de kinderen kunnen redden van ouders, priesters en leerkrachten is een vraag van zulke enorme afmetingen, dat het bijna onmogelijk lijkt om erachter te komen hoe het moet. Het is niet een kwestie van het kind helpen. Het is een kwestie van het kind beschermen. Als je een kind hebt, bescherm het dan tegen jezelf. Bescherm het kind tegen andere mensen die hem kunnen beïnvloeden; bescherm hem tenminste tot zijn zevende. Het kind is net een plantje, zwak en teer; een sterke wind kan het zo breken, elk dier kan het zo opeten. Breng een beschermend draadwerk aan rondom het kind, niet als een gevangenis, maar eenvoudig ter bescherming. Als de plant groter is, worden de draden weggehaald.

Bescherm het kind tegen iedere invloed zodat het zichzelf kan blijven – en het is maar een kwestie van zeven jaar, want dan is de eerste cyclus rond. Tegen de tijd dat hij zeven is, staat hij vanuit zijn centrum stevig met zijn benen op de grond en is hij sterk genoeg.

Je weet niet hoe sterk een zevenjarig kind kan zijn, omdat je nog geen onbedorven kinderen hebt gezien, je hebt alleen kinderen gezien die bedorven zijn. Ze dragen de angsten, de lafheid van hun vaders en moeders en andere familieleden met zich mee. Ze zijn niet zichzelf. Als een kind zeven jaar onbedorven blijft... je zult verbaasd staan als je zo'n kind tegenkomt. Hij is zo scherp als een zwaard. Zijn ogen zijn helder, zijn inzichten zijn helder. Je zult een enorme kracht in hem ervaren die je niet eens in een oude man van zeventig aantreft, omdat diens funderingen gammel zijn. Eigenlijk wordt het bouwwerk steeds gammeler naarmate het hoger wordt.

Als ouder zul je veel moed nodig hebben om je er niet mee te bemoeien. Open deuren in onbekende richtingen voor het kind zodat hij op onderzoek kan uitgaan. Hij weet niet wat hij in zich heeft, niemand weet dat. Hij moet in het duister tasten. Maak hem niet bang voor het donker, maak hem niet bang voor het onbekende. Geef hem alle steun. Als hij een reis onderneemt in het onbekende, laat hem dan gaan met al je steun, al je liefde, al je zegen.

Laat hem niet beïnvloed worden door jouw angsten. Misschien heb jij bepaalde angsten: hou ze voor jezelf. Laat deze angsten niet op het kind los, want dat zal een belemmering voor hem zijn.

Na zeven jaar wordt er een nieuwe cyclus van zeven jaar aan het leven toegevoegd: die van zeven tot veertien jaar - de seksuele energie van het kind begint zich te roeren. Maar het zijn alleen maar spelletjes. Ouderschap is een moeilijke taak, begin er dus alleen aan als je bereid bent om die taak op je te nemen. Mensen worden maar vader en moeder zonder te beseffen wat ze doen. Je brengt een nieuw leven in dit bestaan: het heeft alle zorg van de wereld nodig!

Zodra het kind zijn seksuele spelletjes gaat spelen, beginnen de ouders zich er het meest mee te bemoeien; omdat hun ouders dat ook gedaan hebben. Alles wat ze weten is wat hen is aangedaan; dus dat doen zij ook weer met hun eigen kinderen. De maatschappij staat geen seksuele spelletjes toe, tenminste niet tot deze eeuw – pas de laatste twintig, dertig jaar wordt het toegestaan en dan ook nog alleen maar in heel vooruitstrevende landen.

Nu krijgen kinderen gemengd onderwijs. Maar in een land als India wordt zelfs vandaag de dag pas op universitair niveau een begin gemaakt met gemengd onderwijs. Jongens en meisjes van zeven jaar kunnen daar niet op dezelfde kostschool. En dat is juist de tijd dat ze zonder enig risico, zonder dat het meisje zwanger raakt, zonder problemen voor de families, naar hartelust moeten kunnen spelen.

Ja, hun spel zal seksueel getint zijn, maar het is een vooroefening; het is niet het echte toneelstuk! Als je ze geen repetities toestaat en als dan opeens op een goede dag de gordijnen opengaan en het echte toneelstuk begint...

Dan weten die mensen niet wat er gebeurt! Er is zelfs geen souffleur die hen vertelt wat ze moeten doen. Je hebt hun leven totaal verknoeid. Die zeven jaar, die tweede levenscyclus, is belangrijk als vooroefening. Ze zullen elkaar ontmoeten, samenkomen, spelen, elkaar leren kennen. Dat zal de mensheid helpen vrijwel negentig procent van haar perversies kwijt te raken. Als het kinderen van zeven jaar toegestaan wordt om samen te zijn. Samen te zwemmen, samen bloot te zijn, dan zal negentig procent van de perversies en negentig procent van de pornografie eenvoudigweg verdwijnen.

Wie zal zich daar nog druk om maken? Zou een jongen belangstelling hebben voor een tijdschrift als Playboy, als hij zoveel meisjes bloot heeft gezien? Ik denk niet dat het mogelijk is dat een meisje nieuwsgierig is naar die ander als ze zoveel jongens bloot gezien heeft: die nieuwsgierigheid verdwijnt eenvoudig. Ze zullen samen op een natuurlijke manier opgroeien, niet als twee verschillende diersoorten.

Op dit moment gaat het zo – twee verschillende diersoorten. Ze maken niet deel uit van één mensheid; ze worden gescheiden gehouden. Duizend-en-één hindernissen worden tussen hen opgeworpen, zodat ze geen enkele oefening kunnen krijgen in het seksuele leven dat hun te wachten staat. De manier waarop kinderen grootgebracht worden, verwoest bijna hun hele leven. Die zeven jaar van seksuele spelletjes zijn absoluut noodzakelijk. Meisjes en jongens moeten bij elkaar zijn, op school, in het studentenhuis, in het zwembad, in bed. Ze moeten oefenen voor het leven dat hen te wachten staat; ze moeten er klaar voor zijn. Er is geen gevaar geen probleem als een kind totale vrijheid krijgt met betrekking tot zijn toenemende seksuele energie en niet veroordeeld en onderdrukt wordt – want dat gebeurt nu. Jullie leven in een hele rare wereld.

Je wordt uit seks geboren, je leeft voor de seks, jouw kinderen worden uit seks geboren- en seks wordt het meest veroordeeld als de grootste zonde.

Alle godsdiensten stoppen die onzin in je hoofd. Over de hele wereld zit iedereen vol met alle denkbare rotzooi om de eenvoudige reden dat ze niet op een natuurlijke manier mochten opgroeien. Ze mochten zichzelf niet accepteren. Ze zijn allemaal spoken geworden. Ze zijn geen authentieke, echte mensen, ze zijn slechts een schaduw van wie ze hadden kunnen zijn; ze zijn enkel een schaduw.

De tweede cyclus van zeven jaar is enorm belangrijk omdat die je voorbereidt op de volgende zeven jaar. Als je je huiswerk goed gedaan hebt, als je op sportieve, speelse wijze met je seksuele energie bent omgegaan - en dat is de enige houding die je in die periode kent – word je geen pervers persoon, geen homoseksueel. Er komen dan niet allerlei rare dingen in je hoofd op, omdat je op een natuurlijke manier omgaat met de andere sekse, en de andere sekse met jou; er zijn geen beperkingen en je doet niemand kwaad. Je geweten is zuiver omdat niemand ideeën in je geweten gestopt heeft over wat goed of kwaad is; je bent gewoon zoals je bent.

Dan – van veertien tot eenentwintig – komt je seksualiteit tot rijpheid. En dit is belangrijk om te begrijpen: als de vooroefeningen goed gegaan zijn., gebeurt er in de zeven jaar dat je seksualiteit tot rijpheid komt iets heel vreemds, waar je misschien nooit over nagedacht hebt, omdat je de kans niet kreeg. Ik heb je gezegd, dat de tweede periode van zeven jaar, die van zeven tot veertien, je een glimp van het voorspel geeft. De derde periode van zeven jaar geeft je een glimp van het naspel. Je bent nog steeds samen met meisjes en jongens, maar nu begint er een nieuwe fase in je leven: je raakt verliefd.

Het is nog steeds geen biologische aangelegenheid. Je bent nog niet geïnteresseerd in het voortbrengen van kinderen, je bent er niet in geïnteresseerd om echtgenoot of echtgenote te worden, welnee! Dit zijn de jaren van het spel der romantiek, je bent meer geïnteresseerd in schoonheid, liefde, poëzie, beeldhouwkunst – het zijn allemaal verschillende fasen van romantiek. Tenzij een mens een gevoel voor romantiek heeft, zal hij nooit weten wat naspel is. Seks speelt zich precies in het midden af.

Hoe langer het voorspel, hoe groter de mogelijkheid om de climax te bereiken; hoe groter de mogelijkheid om de climax te bereiken, hoe beter de aanzet voor het naspel. En tenzij een paar het naspel kent, zullen ze nooit weten wat seks in al zijn volheid is.

Tegenwoordig zijn er seksuologen die mensen het voorspel aanleren. Een aangeleerd voorspel is niet je ware, maar ze leren het je wel – ze hebben tenminste het feit onderkend dat seks zonder voorspel niet tot een climax kan komen. Maar ze staan met de handen in het haar hoe ze je het naspel moeten leren, want als iemand het hoogtepunt heeft bereikt is hij verder niet geïnteresseerd: hij is klaar, het werk is gedaan! Daarvoor heb je een romantische aard nodig, een poëtische geest, een geest die weet hoe je 'dankjewel' zegt, hoe je dankbaar kunt zijn. De persoon, de vrouw of de man, die je naar zo'n hoogtepunt gebracht heeft, heeft dankbaarheid nodig. In het naspel ligt die dank. Als er geen naspel is, is het vrijen gewoon niet af; en onvoltooide seks is de oorzaak van alle ellende die de mens doormaakt.

Seks kan alleen orgastisch worden als voor- en naspel helemaal in evenwicht zijn. Precies in dat evenwicht slaat het hoogtepunt om in een orgasme. Je moet het woord 'orgasme' begrijpen. Het betekent je hele wezen – lichaam, geest, ziel – alles raakt betrokken, organisch betrokken. Dan wordt het een moment van

meditatie. Als je vrijen uiteindelijk niet een moment van meditatie wordt, weet je volgens mij niet wat vrijen is. Je hebt het van horen zeggen, je hebt erover gelezen; en de mensen die erover schrijven weten er niets van. Ik heb honderden boeken over seksuologie gelezen, geschreven door mensen die grote experts heten te zijn, en het zijn ook experts, maar ze weten niets van de innerlijke tempel waar meditatie tot bloei komt.

Zoals kinderen uit gewone seks geboren worden, zo wordt meditatie geboren uit buitengewone seks. Dieren kunnen jongen voortbrengen, daar is niets bijzonders aan. Alleen een mens kan de ervaring van meditatie bereiken als het centrum van zijn orgasme-gevoel. Dit is alleen mogelijk als het jonge mensen van veertien tot eenentwintig geoorloofd is romantische vrijheid te hebben.